

18/05/2026

Εσπερίδα της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Εσπερίδα για θέματα που απασχολούν την σύγχρονη οικογένεια πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 17 Μαΐου 2026 στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο. Την Εσπερίδα διοργάνωσε η Σχολή Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας και συμμετείχαν τρεις εγκεκριμένοι ομιλητές με επίκαιρα θέματα γύρω από τα προβλήματα της σύγχρονης οικογένειας.

Μετά τις εισηγήσεις ακολούθησε εποικοδομητικός διάλογος.

Ομιλητές ήταν οι:

- Ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ.κ. Παντελεήμων** με θέμα “**Η βοήθεια της εκκλησίας στα θέματα της οικογένειας**”.
- Ο κ. **Χαλκιάς Γεώργιος** σχολικός σύμβουλος Π.Ε. Θεσσαλονίκης με θέμα: “**Δημιουργώντας σχέσεις εμπιστοσύνης με το παιδί μας: παιδαγωγικές προσεγγίσεις και πρακτικές**”.
- Η κ. **Ράντζου Μαρία** καθηγήτρια της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ με θέμα: **Συνοδεύοντας τα παιδιά στην ψηφιακή εποχή. Πνευματικές αντιστάσεις και παιδαγωγικά όρια**.

Την Εσπερίδα προλόγισε και συντόνισε με επιτυχία ο Πρωτ. **Λεωνίδας Αφεντούλης**, ο οποίος είχε και τον εκτελεστικό συντονισμό της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως καθόλη την χρονιά.

Την λήξη της Εσπερίδας κήρυξε ο Σεβασμιώτατος ανακεφαλαιώνοντας τα κύρια θέματα που απασχόλησαν τους συνέδρους και εκφράζοντας τις θερμές του ευχαριστίες προς τους εισηγητές και τον συντονιστή.

Η εισήγηση του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ἡ οἰκογένεια εἶναι, λέμε συχνά, τό κύτταρο τῆς κοινωνίας. Εἶναι τό φυσικό περιβάλλον τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Εἶναι τό φυτώριο καί τό πρῶτο σχολεῖο γιά ὅλους μας. Γι' αὐτό καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὑπάρχει καί λειτουργεῖ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας γιά τή λειτουργία καί τῶν ἀνθρώπων καί τῆς κοινωνίας.

Δέν ὑπάρχει, νομίζω, κανείς πού ἀμφιβάλλει γι' αὐτά, ὅπως δέν ὑπάρχει πιστεύω καί κανείς πού νά μήν ἀντιλαμβάνεται ὅτι τόσο ἡ οἰκογένεια ὅσο καί ἡ κοινωνία βρίσκεται σήμερα σέ κρίση. Τά περισσότερα ἀπό τά «νέα» τά ὁποῖα ἀκοῦμε στίς εἰδήσεις ἢ διαβάζουμε στό διαδίκτυο ἔχουν ὡς ἀφετηρία αὐτή τή διπλή καί ἀλληλοτροφοδοτούμενη κρίση τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὡς στοργική μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί ὡς αὐτή ἡ ὁποία μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου μετέχει στή συγκρότηση τῆς οἰκογενείας καί μέ τήν ὅλη διακονία της προσπαθεῖ νά βοηθήσει τούς ἀνθρώπους, ἐνδιαφέρεται ὅπως εἶναι φυσικό διαχρονικά γιά τήν οἰκογένεια καί βοηθᾷ μέ ποικίλους τρόπους στήν καλή λειτουργία της καί στήν ἐπίλυση τῶν τυχόν προβλημάτων πού ἀνακύπτουν. Γιά τήν Ἐκκλησία ἄλλωστε ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ χῶρος μέσα στόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται καθημερινά γιά νά ἀγιάσει τόν ἑαυτό του.

Κάπου γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «σωθήσεται ἡ γυνή» καί ὁ ἀνὴρ βέβαια, «διά τῆς τεκνογονίας». Δηλαδή μέσα ἀπό τόν ἀγῶνα πού ἔχουν κάθε ἡμέρα νά φέρνουν τά παιδιά τους στόν κόσμο, ὄχι μόνο βιολογικά ἀλλά πολύ περισσότερο νά τά ἀναθρέψουν ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου, ἀγιάζονται καί σώζονται.

Γι' αὐτό καί ἀξίζει νά ἐρευνήσῃ κανεῖς μέ πολλή προσοχή ποῦ ἐγκεῖται ἡ οὐσία τῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζει ἡ οἰκογένεια, προβλήματα πού δυσκολεύουν τή συζυγία, μέ ἀποτέλεσμα νά δυσκολεύονται καί τά παιδιά τά ἴδια. Καί πολλές φορές νά φθάνουμε μέχρι τή διάλυση τῆς οἰκογενείας.

Ἀσφαλῶς κανεῖς δέν ξεκινᾷ τόν γάμο του μέ ὄραμα τῆς διάλυσή του, ἀλλά ὅλοι ξεκινοῦν τόν γάμο μέ ὄραμα τήν ἀγάπη, τήν ἐνότητα, τήν διά βίου παντός

συμβίωση, ώστε να είναι ένωμένοι και αγαπημένοι, αλλά στην πορεία εμφανίζονται διάφορα προβλήματα.

Ποιά είναι όμως η βοήθεια της Έκκλησίας απέναντι στα προβλήματα του γάμου, της συζυγίας, πού κάθε ημέρα εμφανίζονται μπροστά μας;

Η βοήθειά της ξεκινά αρχικά στη συνειδητοποίηση των προβλημάτων. Δεν είναι εύκολο πράγμα η συζυγία, καθώς δύο διαφορετικοί έντελώς άνθρωποι καλούνται να ζήσουν ως ένας. Αυτή η ένωση προϋποθέτει την κένωση. Όπως ο Χριστός «έκένωσεν éαυτόν» για να ένωθει με τον άνθρωπο, έτσι και οι σύζυγοι θά πρέπει να κενώνουν τον éαυτό τους, éάν θέλουν πραγματικά να ένωθούν. Αυτό σημαίνει ότι θά πρέπει να βγούν από τον áτομισμό και τον éγωισμό πού δεν μᾶς αφήνει να άνοιξουμε την καρδιά μας και να δοθοῦμε στον άλλον άνθρωπο.

Δεν είναι εύκολο πράγμα να αγαπάς. Είναι τό πιο δύσκολο πράγμα και τό πιο μεγάλο έργο τό όποιο καλείται να κάνει ο άνθρωπος. Και είναι δύσκολο και είναι άθλημα, είναι πραγματικά κόπος πολός, διότι θέλει ανά πᾶσα στιγμή να είσαι σε θέση να ξεπεράσεις τον éαυτό σου, να άρνηθείς τον éαυτό σου.

Αυτό όμως δεν είναι εύκολο να γίνει, éάν ο άνθρωπος δεν έχει αντίκρουσμα. Δεν είναι εύκολο πράγμα να άρνεῖσαι τον éαυτό σου ανά πᾶσα στιγμή, éάν δεν

εύρίσκεις ένα αντίκρουσμα πνευματικό, αν την ώρα που αρνείσαι τον εαυτό σου δεν έχεις την απάντηση του Πνεύματος, την απάντηση του Θεού μέσα στην καρδιά σου. Εάν δεν αισθάνεσαι ότι αυτή η άρνηση του θελήματός μου έχει μια ανταπόκριση από τη Χάρη του Θεού.

Η επικοινωνία με τον άλλο άνθρωπο έχει όμως ως προϋπόθεση και να μάθεις να τον άκους, κάτι για το οποίο είναι αναγκαίο να μάθει κανείς και να σιωπά. Είναι μεγάλη τέχνη ή τέχνη της σιωπής και είναι σημαντικό να την μάθουμε. Πρέπει έσύ ο ίδιος να μάθεις τη μεγάλη αυτή τέχνη της σιωπής των δικών σου συναισθημάτων, να σιωπήσεις έσύ τελείως, να μή μιλά ή λογική σου, αλλά να είσαι όλος άκοή. Δυστυχώς, ένω μέσα στην παράδοσή μας υπάρχει, στη σύγχρονη παιδεία μας δεν έχουμε τον τρόπο να άκοϋμε τον άλλον άνθρωπο.

Ο Άγιος Νικόδημος ο Άγιορείτης έχει ένα ωραιότατο λόγο στο Έξομολογητάριό του. Άπευθύνεται στον πνευματικό και του λέει, και τον διδάσκει πώς όφείλει να άκούει τούς ανθρώπους που θά πάνε κοντά του.

Είναι πράγματι ένα τεράστιο μυστήριο τό πώς ακούς τόν άλλον άνθρωπο. Ένα από τά μεγαλύτερα προβλήματα τής συζυγίας από τό όποιο γεννιούνται πάρα πολλά άλλα είναι τό ότι οι άνθρωποι δέν μπορούν νά καθίσουν νά ακούσει ό ένας τόν άλλο. Μιλάει ό ένας Α και ό άλλος καταλαβαίνει Ω. Γιατί τήν ώρα πού λέει τά δικά του δέν σιωπά νά τόν ακούσει, αλλά λέει από μέσα του και αυτός τά δικά του, και είναι σάν νά έχεις δύο μαγνητόφωνα και τό καθένα παίζει τή δική του κασέτα.

Αυτό είναι ένα τεράστιο πρόβλημα και από αυτό βγαίνουν κατά κανόνα τά πιό πολλά άλλα προβλήματα.

Ένα άλλο πρόβλημα, μία άλλη δυσκολία τής οικογενείας, είναι ή απόσταση τών λόγων από τά έργα. Αυτό πλήττει κατ' έξοχήν βέβαια τά παιδιά. Ξέρουμε ότι τό πρώτο ίνδαλμα τών παιδιών μας, τά πρώτα πρόσωπα τά όποια βλέπουν μπροστά τους είναι οι γονείς.

Είναι πολύ σημαντικό για τό παιδί νά μήν χαλάσει ποτέ αυτή τήν εικόνα τών γονέων, νά μήν τραυματισθεϊ αυτή ή εικόνα τήν όποια έχει μέσα του.

Έάν θέλεις νά καταστρέψεις τό παιδί σου πραγματικά, κάνε άλλα πράγματα από αυτά πού τοῦ λές. Και αν θέλεις νά τό οικοδομήσεις, δέν χρειάζεται νά τοῦ πεις πολλά λόγια. Δείξε του έμπράκτως αυτό πού πιστεύεις.

Έάν γυρίσουμε ὅλοι καί θυμηθοῦμε πόσες καλές εἰκόνες ἔχουμε μέσα μας ἀπό τούς γονεῖς μας, ἀπό τούς παποῦδες μας, τίς γιαγιάδες μας. Καί τό ἔχω ἀκούσει πάρα πολλές φορές αὐτό τό πράγμα, ὅτι πολλοί ἄνθρωποι, νέοι, πού μπορεῖ νά παρασύρθηκαν, πού μπορεῖ νά χάθηκαν, καί πού μπορεῖ νά ἔκαναν χίλια πράγματα, ὅμως, ἐάν ἔτυχε νά ἔχουν καλούς γονεῖς, καλή μητέρα καί καλό πατέρα, θυμοῦνται πάντα αὐτή τήν εἰκόνα.

Θυμᾶμαι πάντα ἕνα παιδί πού ἔλεγε «πάτερ, ὅλα τά γκρέμισα μέσα μου, ἐκεῖνο ὅμως πού δέν μπορῶ νά βγάλω ἀπό μέσα μου εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς μάνας μου. Καί πότε; Ὅταν τήν ἔβλεπα κάθε βράδυ πού προσευχόταν. Αὐτή ἡ εἰκόνα εἶναι μέσα μου ὀλοζώντανη. Εἶναι ἡ πιό δυνατή εἰκόνα πού μέ κρατᾶ καί δέν μέ ἄφησε νά χαθῶ μέχρι σήμερα».

Αὐτά ὅσον ἀφορᾶ τήν παθολογία τῆς οἰκογενείας σήμερα. Ἀλλά ἡ Ἐκκλησία, τί προσφέρει ἡ Ἐκκλησία στήν οἰκογένεια;

Ἐξωτερικά μπορεῖ νά προσφέρουμε ὅ,τι μπορούμε, καί πρέπει νά προσφέρουμε ὅ,τι μπορούμε. Νά γίνονται ὁμιλίες καί σεμινάρια καί σχολές γονέων καί χῶροι προστασίας τῆς οἰκογενείας. Καί ἀκόμη νά βοηθᾷ ἡ Ἐκκλησία στήν πρόληψη ὅλων αὐτῶν τῶν προβλημάτων μέσω τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)